

Den skjulte historien om vers førti – nummer sytten

Det annet ve – del fire

Jeff Pippenger
2026-06-25

627, 632 og 637

«Nøkkelen» som åpner avgrunnen, er slaget ved Ninive, oppfylt i 627, fem år før Muhammed døde i 632. Fem år senere, i 637, erobret de muslimske styrkene Persias hovedstad, den ene av de to store supermaktene som deltok i slaget ved Ninive. Denne begivenheten forskjøv maktbalansen i Midtøsten på dramatisk vis. Slaget ved Ninive i 627 tappet det persiske riket for styrke, og ti år senere opphørte det persiske riket.

Ydmykelse—782

Hundre og femti år etter Muhammeds død i 632, under det abbasidiske felttoget i 782, innledet den abbasidiske hæren (angivelig omkring 95 000 mann) en massiv invasjon av bysantinsk territorium i Lilleasia (dagens Tyrkia). De rykket helt frem til Chrysopolis, rett over Bosporosstredet fra Konstantinopel—og kom dermed svært nær den bysantinske hovedstaden. Bysantinerne, under keiserinne Irene, led et alvorlig nederlag. Som følge av dette ble bysantinerne tvunget til å undertegne en ydmykende treårig våpenhvile, hvor de samtykket i å betale en stor årlig tributt (omkring 70 000–90 000 gulldinarer) og overlevere silkekledninger og gisler. Dette felttoget var et av de største og mest vellykkede abbasidiske innfallene i bysantinske områder i løpet av det 8. århundre. Det demonstrerte den voksende makten til det abbasidiske kalifatet og det bysantinske rikets fortsatte tilbakegang.

Fem måneder

I Åpenbaringen kapittel ni nevnes de «fem måneder», som tilsvarer ett hundre og femti år, to ganger; én gang i vers fem og igjen i vers ti.

Og det ble gitt dem at de ikke skulle drepe dem, men at de skulle pine i fem måneder; og deres pine var som pinen fra en skorpion når den stikker et menneske. Og i de dager skal menneskene søke døden og ikke finne den; og de skal lengte etter å dø, og døden skal flykte fra dem. Og gresshoppenes skikkelser var lik hester gjort i stand til strid; og på deres hoder var det likesom kroner som lignet gull, og deres ansikter var som menneskeansikter. Og de hadde hår som kvinners hår, og deres tenner var som løvers tenner. Og de hadde brynjer, likesom brynjer av jern; og lyden av deres vinger var som lyden av vogner med mange hester som farer til strid. Og de hadde haler lik skorpioner, og det var brodder i halene deres; og deres makt var å skade menneskene i fem måneder. Åpenbaringen 9:5–10.

Det finnes to adskilte profetiske perioder på hundre og femti år i den femte basun i Åpenbaringen 9. Den første strekker seg fra Muhammeds død i 632 til ydmykelsen av keiserinne Irene av Østromerriket i 782. Kapittel ni identifiserer islams fremvekst på en meget detaljert måte. Fra samlingen av stammene i 606, til slaget ved Ninive i 627, til Muhammeds død i 632, deretter til Persias nederlag i 637, spores islams oppgang og fall nøye i Guds profetiske Ord. Arabias islam er makten i den første profetien om pinsel på hundre og femti år. Stammenes samling ved Muhammed i 606; deretter det «avgjørende» slaget ved Ninive i 627, etterfulgt av Muhammeds forutsigelse omkring 628 om både Persias og Romas undergang, og deretter frem til hans død i 632. Disse datoene representerer en bestemt hendelsesrekkefølge i islams linje.

Hundre og femti år etter at Muhammed døde i 632, ble islams maktbasis flyttet fra Arabia til Tyrkia, idet det drev Østromerriket helt tilbake til Konstantinopel. Den første ve representerte islams Arabia, og det andre ve representerte islams Tyrkia. Innenfor det første ve identifiserer begge de ett-hundre-og-femti-årige tidsprofetiene skillet mellom islams Arabia og islams Tyrkia, slik det også er framstilt i skillet mellom den samme sannhet i det første og det andre ve.

De første hundre og femti årene begynte med Persias undergang og endte med at Roma ble innestengt innenfor Konstantinopels murer. Den andre perioden på hundre og femti år begynte med Osmans (også kalt Ottman) seier ved Nikomedia. Den osmanske seieren ved Nikomedia viser til beleiringen av Nikomedia (dagens İzmit i Tyrkia), som fant sted fra 1333 til 1337, da sultan Orhan Gazi (sønn av Osman I, grunnleggeren av det osmanske beyliket) beleiret den viktige bysantinske byen Nikomedia. Byen holdt stand i flere år, men overgav seg til slutt i 1337 på grunn av sult og mangel på forsyninger. Den bysantinske garnisonen fikk tillatelse til å dra til Konstantinopel. Nikomedia var et av de siste større bysantinske støttepunktene i Lilleasia (Anatolia). Byens fall gjorde i praksis ende på bysantinsk kontroll over det meste av vestlige Anatolia. Denne seieren gjorde det mulig for osmanene å konsolidere sin makt i Bitynia og utvide seg videre mot Bosporosstredet. Den var et viktig springbrett mot den endelige osmanske erobringen av Konstantinopel (som fant sted over et århundre senere, i 1453). Beleiringen blir ofte sett på som en av de tidlige nøkkelseirene som forvandlet det lille osmanske beyliket til en fremvoksende regional makt.

Da den andre perioden på ett hundre og femti år innenfor den første basunen ble avsluttet den 27. juli 1449, søkte den siste Konstantin om tillatelse fra den islamske sultanen til å bestige Østroms trone, og led dermed den samme ydmykelsen som keiserinne Irene led ved slutten av de første ett hundre og femti år av Åpenbaringen 9s to «fem-måneders»-perioder. Ydmykelsen til «keiserinne Irene» og også til «Konstantin den siste» var et forbilde på osmanenes senere ydmykelse, da de ved avslutningen av tidsprofetien om det andre ve søkte beskyttelse hos de fire store europeiske maktene mot trusselen fra Egypt.

Pantheon

Pionerene forstod og lærte med rette at uttrykket «hans helligdoms sted ble styrtet ned» i Daniel åtte, vers elleve, ble oppfylt ved Konstantin.

Ja, han opphøydet seg endog til hærens fyrste, og ved ham ble det daglige offer tatt bort, og hans helligdoms sted ble styrtet ned.

«Helligdommen» som her er identifisert, var Pantheon-tempelet i byen Roma, og «stedet til» dette tempelet var Roma. Roma ble «styrtet ned» av Konstantin da han valgte å flytte hovedstaden i sitt rike til Konstantinopel i år 330. Vers elleve henger sammen med Åpenbaringen tretten, og vers to identifiserer de samme hendelsene.

Og dyret som jeg så, var lik en leopard, og dets føtter var som en bjørns føtter, og dets munn som en løves munn; og dragen gav det sin kraft og sin trone og stor myndighet.

Dragen var det hedenske Roma, og det hedenske Roma overga sitt autoritets «sete» til den romerske kirke i 330, da det flyttet hovedstaden østover, og således etterlot et maktvakuum som pavekirken med glede utnyttet. Når vi fører linjen for det østlige Roma fra året 330 til 1453, finner vi at ved begynnelsen av profetien om det østlige Roma blir byen Roma ydmyket ved Konstantins forkastelse av Roma. Denne ydmykelsen ble gjentatt med keiserinne Irene i 782, ved avslutningen av de første ett hundre og femti år med pine. Begge disse ydmykelsene ble gjentatt av Konstantin den siste.

Særegne oppganger og fall

Det femte og sjette basunbudskapet i Åpenbaringen gir detaljene om det østlige Romas fall, samtidig som de også skildrer Islams fremvekst og fall. Inspirasjonen opplyser oss om å studere «oppgang og fall» for rikene i Daniels bok og Åpenbaringen. Disse rikene har sine egne særegne kjennetegn knyttet til deres særlige «oppgang og fall». Judas fall ble forårsaket av tre angrep på Jerusalem. Hebreerne ble ført bort til Babylon og skulle vende tilbake under tre dekreter, som skulle innlede de 2 300 årene som ledet frem til de tre englers inntreden i historien fra 1798 til 1844. Babylon falt på én natt. Roma gikk i oppløsning, og innenfor denne oppløsningen ble to sider ved Roma fremstilt under betegnelsen enten det vestlige eller det østlige Roma. Fremveksten og fallet til det ptolemeiske riket og det selevkidiske riket i den første tredjedelen av Daniel elleve er et forbilde på det pavelige Romas fremvekst og fall. Dette vitnesbyrdet er ganske enkelt avslutningen på fortellingen om Aleksander og Hellas' oppløsning. I motsetning til Roma ble Hellas delt i fire deler som til slutt ble til to. Roma ble delt i øst og vest, og deretter ble det vestlige Roma profetisk delt i tre, som representerer Romas tredelte styreform. For det østlige Roma delte Konstantin sitt rike mellom sine tre sønner. Det er tydelig at det vestlige og det østlige Roma er parallelle linjer som representerer den romerske kirke og den romerske stat. Med denne todelte delingen følger en ytterligere tredelt deling. Hellas var fire til to, Babylon var én natt, Juda var tre angrep. Med Islam fremstilles deres «fremvekst» som en «løslatelse» og deres «fall» som en «tilbakeholdelse».

Deres framvekst begynte med Muhammed, og de ble holdt tilbake den 11. august 1840. De ble løslatt og umiddelbart holdt tilbake ved 11. september. De ble nylig løslatt den 7. oktober 2023 og har siden vært holdt tilbake i Gaza. Islam vil bli løslatt igjen for å markere opprettelsen av dyrets bilde. Den linjen i Islams profetiske historie som er fremstilt i kapitlene ni til elleve i Johannes' åpenbaring, identifiserer den profetiske historien om islam i det tredje ve. «Den profetiske historien

om islam i det tredje ve» er også framstilt ved den sjuende og også den tredje engel. Den tredje engel kom den 22. oktober 1844, da den sjuende engel begynte å basune. Den tredje engel og det tredje ve kom inn i den profetiske historie ved 11. september. Fra 11. september og fram til søndagsloven har den profetiske historien om det første og annet ve vært, og er fortsatt, i gjentakelse.

«nøkkelen» til slaget om Ninive trekker to makter, Roma og Persia, inn i en direkte og uatskillelig forbindelse med islam. Ninive identifiserer klarere enn noe annet skriftsted den gradvise undergangen til både det vestlige og det østlige Roma.

Herodes er et symbol på dragen; han representerte Roma. Dragen ved verdens ende er De forente nasjoner. Ved søndagsloven faller det sjette riket, det syvende begynner, men de gir sitt rike til det åttende riket i sitt eget fødselsdagsselskap. Det syvende riket er nettopp blitt født, og det samtykker umiddelbart i å gi sitt rike til skjøgen Babylon i én time, slik dette er forbilledliggjort ved at Herodes lovet Salome inntil halvdelen av sitt rike.

Nettopp der De forente stater faller, blir De forente nasjoner født, og den trefoldige union blir iverksatt. Herodes er dragen, og Herodias er pavedømmet, og De forente stater er Salome. Herodes var i en ulovlig ekteskapsallianse, for han var gift med sin brors hustru, og på det profetiske plan var han i et incestuøst forhold til Salome, for det er klart at han begjærte henne mens hun danset. Dragen har forbindelse med både moren og datteren. Dette er viktig å se når man fastslår at det vestlige og det østlige Roma representerer henholdsvis kirkekunst og statskunst. Roma, det fjerde riket i Bibelens profeti, satte profetisk pavedømmet på tronen, og ved å gjøre det var det et forbilde på De forente stater, som igjen skal sette pavedømmet på tronen.

Det gradvise sammenbruddet av Vest-Roma fra 330 til 476 representerer det gradvise sammenbruddet av De forente stater fra 1798 til søndagsloven. Året «330» og året «1798» er begge profetiske veimerker kalt «den fastsatte tid» eller «endens tid» i Daniels bok. 330 markerer begynnelsen på Vest- og Øst-Roma. Enden på begge er ydmykelsen av den romerske lederen, slik Konstantin ydmyket byen Roma ved begynnelsen. 476 var slutten på en profetisk periode som viser hvordan Romas prestisjefylte politiske struktur gikk i oppløsning gjennom tre trinn. En periode som begynte med at byen ble forkastet i 330, ble etterfulgt av ydmykelsen av hele deres politiske struktur — deres herlige republikk, som hadde vært det fremste skrytepunktet for oldtidens Roma, ble demontert, og nådde til slutt 476, da det aldri mer skulle finnes en hersker over Roma som var av en faktisk romersk blodslinje. To linjer av Roma som begynner i året 330, og avsnittet hvor disse to linjene blir fremstilt, innbefatter også to profetiske linjer på fem måneder. Linjen for Vest-Roma begynner og ender med gradvis ydmykelse. Linjen for Øst-Roma begynner og ender med gradvis ydmykelse i 1449, da Konstantin den siste ba om tillatelse til å regjere.

En av femmånedersperiodene leder til slutten på arabisk islam som profetiens fokus og til begynnelsen på tyrkisk islam i 782. På den dato blir keiserinne Irene ydmyket, i samsvar med ydmykelsen av Konstantin den siste ved slutten av den andre femmånedersprofetien. To femmånedersprofetier innenfor én fortelling på femten vers. Den ene fremstiller en historie om islamsk Arabia, den andre islamsk Tyrkia. Begge avsluttes med ydmykelsen av Østromerriket.

Avslutningen på den ene av profetiene ble oppfylt ved at en kvinne ble ydmyket, og den andre ved en mann. Linje på linje identifiserer de en ydmykelse av kirken og staten i Østromerriket. Begge ydmykelsene blir forårsaket av islam i det første ve. Ydmykelsen av Konstantin den siste i 1449 begynner en fireårsperiode som ender i 1453, da Konstantinopels murer faller. 1449 representerer en ydmykelse, og i 1453 faller murene og et rike ender.

Muhammeds død

Den ene av de to femmånedersperiodene begynner med Muhammeds død, han som i vers elleve blir identifisert som «kongen som hersket over dem».

Og de hadde en konge over seg, avgrunnens engel, hvis navn på hebraisk er Abaddon, men på gresk har han navnet Apollyon.

Kongen over dem var Mohammed, for han er identifisert i vers én; han er altså ikke en annen islamsk skikkelse. Han er Mohammed, kongen, og en konge er et rike, og islam er Mohammeds rike.

Og den femte engelen blåste i basunen, og jeg så en stjerne falle fra himmelen ned på jorden; og til ham ble nøkkelen til avgrunnens brønn gitt. Og han åpnet avgrunnens brønn; og det steg opp røyk av brønnen, som røyk fra en stor smelteovn; og solen og luften ble formørket på grunn av røyken fra brønnen. Og ut av røyken kom gresshopper over jorden; og dem ble det gitt makt, slik jordens skorpioner har makt. Åpenbaringen 9:1–3.

Gjentakelsen av det første og det andre ve innenfor det tredje ve er parallell med gjentakelsen av den første og den andre engel innenfor den tredje engel. Muhammed, kongen, fikk nøkkelen til å åpne avgrunnen, og 11. september identifiserer når den tredje engel blir gitt myndighet. Kristus som den mektige engel steg deretter ned idet Balaams første slag nådde den profetiske historie. Så ble avgrunnen åpnet, og islam ble igjen et emne i verdenshistorien. Kristus ledet deretter sitt folk tilbake til Jeremias gamle stier, og budskapet om det tredje ve og den tredje engel begynte å lyde. I 2015 kunngjorde Trump sin hensikt om å stille som presidentkandidat, og opphisset således de globalistiske dragemakter, og avgrunnen slapp deretter løs den ateismen som til sist drepte Trump i Sodomas og Egypts gater. Ved søndagsloven skal dyret, det åttende, som er av de syv, stige opp av avgrunnen. Begynnelsen på beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen og avslutningen identifiserer fremveksten av en makt fra avgrunnen.

Dyret som du så, var, og er ikke; og skal stige opp av avgrunnen og gå fortapt. Og de som bor på jorden, skal undre seg, de hvis navn ikke er skrevet i livets bok fra verdens grunnvoll ble lagt, når de ser dyret som var, og ikke er, og dog er. Åpenbaringen 17:8.

Islam er nøkkelen som åpnet avgrunnen den 11. september, og som åpner avgrunnen ved søndagsloven. Midt i beseglingstiden kom også globalismens drage-dyr opp av avgrunnen.

Og når de har fullført sitt vitnesbyrd, skal dyret som stiger opp av avgrunnen, føre krig mot dem og seire over dem og drepe dem. Åpenbaringen 11:7.

Nøkkelen som åpner alle de tre veimerker for en makt fra avgrunnen, ble gitt til Mohammed, kongen over Islams rike. Slaget ved Nineve i 627 representerte et slag mellom to makter som uttømte begge de stridende parters styrke, noe som gjorde det mulig for islam hurtig å stige frem til makt. Nøkkelen ble dreid om 11. september, og islams fremvekst begynte, skjønt den kort tid etter ble holdt tilbake. Slaget ved Nineve ble forbildet ved 11. september, for der begynte islams fremvekst idet den mektige engel steg ned for å opplyse jorden med sin herlighet, og stjernen, som betyr budbærer, falt også ned fra himmelen. Slaget ved Nineve er også forbildet ved enden, når søndagsloven innføres og den andre perioden av mørketiden begynner idet røyken fra den islamske religion formørker solen.

Exeter

Søndagsloven er forbildet når midnattsropets budskap ankom leirmøtet i Exeter. Da begynner de siste bevegelser i opprettelsen av dyrets bilde. Dannelsen, eller opprettelsen, av bildet begynte ved 11. september, men ved periodens avslutning er perioden for forkynnelsen av midnattsropet også en fraktal av hele perioden for bildets dannelse som begynte ved 11. september. Begynnelsen representerer avslutningen. Det første ve er et forbilde på det tredje ve, likesom den første engel er et forbilde på den tredje engel. Slaget ved Ninive ved avslutningen av beseglingstiden identifiserer slaget ved Ninive ved begynnelsen. Slaget ved Ninive ved søndagsloven er avslutningen på beseglingstiden som begynte ved 11. september, men det er også avslutningen på perioden for forkynnelsen av midnattsropet. Slaget ved Ninive er derfor forbildet ved begynnelsen av forkynnelsen av midnattsropet, noe som identifiserer de siste skritt i dannelsen av dyrets bilde i Amerikas forente stater, og ved søndagsloven begynner begynnelsen på dannelsen av dyrets bilde i verden. Ninive er nøkkelen som samordner de ulike linjene som finner sin fullkomne oppfyllelse i den skjulte historien til vers førti.

Vi vil fortsette videre i den neste artikkelen.